

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1666/2024
20.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров, Весне Станковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Катарина Плазинчић адвокат из ... и Душан Лазаревић адвокат из ..., против туженог „Института за рехабилитацију“ са седиштем у Београду, којег заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 42/24 од 11.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 20.06.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 42/24 од 11.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 42/24 од 11.01.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 42/24 од 11.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 345/23 од 04.10.2023. године којом је обавезан тужени да на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду исплати тужиљи новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате, као и да јој на име трошкова поступка исплати износ од 109.000,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка (члан 16. став 2. ЗПП), благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији туженог у овом спору није потребно одлучивати ради новог тумачења права.

Смисао одредбе члана 111. Закона о раду произлази из интереса запосленог, а право на минималну зараду има за циљ да обезбеди заштиту запосленог, ради задовољавања његових егзистенционалних и социјалних потреба. Минимална зарада је законски минимум и представља гарантовану вредност зараде, која се исплаћује у висини коју надлежни орган утврди за месеце за који се врши исплата. Република Србија је ратификовала Конвенцију Међународне организације рада број 131 о утврђивању минималних плата, с посебним освртом на земље у развоју (Закон о ратификацији објављен је у „Службеном листу СФРЈ - Међународни уговори“ број 14/82) и тако се обавезала да ће установити систем минималних надница који обухвата све групе радника чији услови запослења захтевају њихову заштиту (члан 1. став 1). Према члану 2. став 2. наведене Конвенције, минималне наднице имају законску снагу и не могу се смањивати. Зато зарада која се остварује фактичким радом не може бити нижа од минималне зараде, као законског минимума који се обезбеђује запосленом и представља гарантовану вредност зараде.

Овакво тумачење материјалног права садржи и одлука Уставног суда Уж 8873/2014 од 29.05.2016. године, којом је утврђено да је подносиоцима уставне жалбе - запосленима у јавној служби, повређено право на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, тако што су одбијени њихови захтеви за исплату разлике до минималне зараде, са образложењем да се њихове плате утврђују по посебним прописима (Законом о платама у државним органима и јавним службама и Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама), због чега се не могу применити критеријуми који су прописани Законом о раду.

О посебној ревизији тужене није потребно одлучивати ни ради уједначавања судске праксе јер је у судским одлукама више година уназад изражен став да плате запослених у државним органима и јавним службама не могу бити мање од минималне зараде, као гарантованог минимума накнаде за рад у циљу задовољења егзистенционалних и социјалних потреба.

Ревизија предвиђена чланом 404. ЗПП може се изјавити само због погрешне примене материјалног права, па зато наводи ревидента о погрешној примени члана 16. став 2. ЗПП нису цењени приликом одлучивања о дозвољености његове посебне ревизије. Из истог разлога нису цењени ни ревизијски наводи да је у спорном периоду од априла до октобра 2018. године тужиљи исплаћивана минимална зарада, јер се на тај начин оспорава утврђено чињенично стање и налаз вештака да у утуженом периоду тужени није исплаћивао тужиљи плату у висини минималне зараде.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

О дозвољености ревизије у споровима о новчаним потраживањима из радног односа одлучује се према вредности предмета спора побијаног дела, као у другим имовинско-правним споровима. Вредност предмета овог спора у побијаном делу је нижа од вредности која је чланом 403. став 3. ЗПП прописана као меродавна за

дозвољеност ревизије, због чега је на основу члана 413. тог закона одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић